

מסכת בבא בתרא

פרק ד

א. המוכר את הבית, לא מכר היציע, ואף על פי שהיא פתוחה לתוכו, ולא את הקדר שלפנים ממנו, ולא את הגג בזמן שיש לו מעקה גבוה עשרה טפחים. רבי יהודה אומר, אם יש לו צורת פתח, אף על פי שאינו גבוה עשרה טפחים, אינו מכור:

ב. לא את הבור, ולא את הדות, אף על פי שכתב לו עמקא ורומא. וצריך לקח לו דרך, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, אינו צריך לקח לו דרך. ומודה רבי עקיבא, בזמן שאמר לו חוץ מאלו, שאינו צריך לקח לו דרך. מכרן לאחר, רבי עקיבא אומר, אינו צריך לקח לו דרך. וחכמים אומרים, צריך לקח לו דרך:

ג. המוכר את הבית, מכר את הדלת, אבל לא את המפתח. מכר את המכתשת הקבועה, אבל לא את המטלטלת. מכר את האצטרבל, אבל לא את הקלת, ולא את התנור, ולא את הפירים. בזמן שאמר לו, הוא וכל מה שבתוכו, הרי כלן מכורין:

ד. המוכר את הקצור, מכר בתים, בורות, שיחין, ומערות, אבל לא את המטלטלין. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך, לא מכר את המרחץ, ולא את בית הבד שבתוכה. רבי אליעזר אומר, המוכר את הקצור, לא מכר אלא אוירה של קצור:

ה. המוכר את בית הבד, מכר את הים ואת הממל ואת הבתולות, אבל לא מכר את העכירין ואת הגלגל ואת הקורה. בזמן שאמר לו, הוא וכל מה שבתוכו, הרי כלן מכורין. רבי אליעזר אומר, המוכר בית הבד, מכר את הקורה:

ו. המוכר את המרחץ, לא מכר את הנסרים ואת הספסלים ואת הוילאות. בזמן שאמר לו, הוא וכל מה שבתוכו, הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך, לא מכר את המגרות של מים ולא את האוצרות של עצים:

ז. המוכר את העיר, מכר בתים, בורות, שיחין, ומערות, מרחצאות ושוככות, בית הבדין ובית השלחין, אבל לא את המטלטלין. ובזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, אפלו היו בה בהמה ועבדים, הרי כלן מכורין. רבן שמעון בן גמליאל אומר, המוכר את העיר, מכר את הסנטר:

ח. המוכר את השדה, מכר את האבנים שהם לצרכה, ואת הקנים שבכפרם שהם לצרכו, ואת התבואה שהיא מחברת לקרקע, ואת מחצת הקנים שהיא פחותה מבית רבע, ואת השומרה שאינה עשויה בטיט, ואת החרוב שאינו מרכב, ואת בתולת השקמה:

ט. אבל לא מכר לא את האבנים שאינו לצרכה, ולא את הקנים שבכפרם שאינו לצרכו, ולא את התבואה שהיא תלושה מן הקרקע. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, הרי כלן מכורין. בין כך ובין כך, לא מכר לא את מחצת הקנים שהיא בית רבע, ולא את השומרה שהיא עשויה בטיט, ולא את החרוב המרכב, ולא את סדן השקמה, ולא את הבור, ולא את הגת, ולא את השוכה, בין חרבין בין ישובין. וצריך לקח לו דרה, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, אינו צריך. ומודה רבי עקיבא, בזמן שאמר לו חוץ מאלו, שאינו צריך לקח לו דרה. מכרו לאחר, רבי עקיבא אומר, אינו צריך לקח לו דרה. וחכמים אומרים, צריך לקח לו דרה. במה דברים אמורים, במוכר. אבל בנותן מתנה, נותן את כלם. האחין שחלקו, זכו בשדה, זכו בכלם. המחזיק בנכסי הגר, החזיק בשדה, החזיק בכלם. המקדיש את השדה, הקדיש את כלם. רבי שמעון אומר, המקדיש את השדה, לא הקדיש אלא את החרוב המרכב ואת סדן השקמה:

